

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobce: **P. P.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2020 č. j. 086721/2019/KUSK-LPŽPŘ/KLU,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil část výroku rozhodnutí Městského úřadu Votice, Odboru správních činností a dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 4. 2019, č. j. 12242/2019/SD-ZJ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Ve zbytku žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu (dále též „přestupek“) podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, když dne 23. 6. 2017 v 7:14 hodin v obci Miličín ve směru na Tábor blíže nezjištěný řidič řídil žalobcem provozované osobní vozidlo registrační značky X rychlostí nejméně 72 km.h⁻¹, čímž došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 22 km.h⁻¹. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě namítá, že v žádné fázi přestupkového řízení nebyl v rozporu s § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „správní řád“), vyrozuměn o provádění důkazů. Byla mu tak odepřena možnost řádně uplatňovat svá práva, zejména právo na obhajobu, právo být osobně přítomen projednání věci a právo bezprostředně se vyjádřit k provedeným důkazům. Podle žalobce měl být o případném dokazování mimo ústní jednání vyhotoven protokol podle § 18 odst. 1 správního řádu. Žalobce dále napadá konstatování žalovaného, že ve věci nebylo provedeno žádné dokazování. Tento postup považuje žalobce za nezákonný, protože rozhodnutí nelze založit na důkazech, které nebyly řádně provedeny. K tomu odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2014, č. j. 8 As 105/2013 – 50, ze dne 7. 11. 2017, č. j. 8 As 162/2017 – 34, a ze dne 18. 4. 2007, č. j. 4 As 10/2006 – 57 (dostupné stejně jako všechna zde uváděná soudní rozhodnutí na www.nssoud.cz), a dále na nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 7. 2013, sp. zn. I. ÚS 671/13 (dostupné na www.nalus.usoud.cz).
3. Žalobce rovněž namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Žalovaný totiž změnil část výroku prvostupňového rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, aniž by tuto změnu v odůvodnění napadeného rozhodnutí jakkoliv objasnil.
4. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobce dále v tom, že odvolací námítka týkající se hodnocení důkazů zůstala nevypořádána. K tomu žalobce obsáhle cituje ze svého odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí (konkrétně odst. 7 na str. 5 až odst. 4 na str. 6 doplnění odvolání).
5. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě uvádí, že změnu výroku prvostupňového rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodnil na str. 6 napadeného rozhodnutí. Žalovaný dále konstatuje, ve správní orgány řádně zhodnotily veškeré podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce, ač byl o svých právech poučen, se k těmto podkladům nevyjádřil.
6. Žalobce přes výzvu soudu nepodal k vyjádření žalovaného repliku.

II. Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní

řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první ř. s.).

8. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, jelikož účastníci ani na výzvu soudu nesdělili, že by s tímto postupem nesouhlasili (§ 51 odst. 1 věta druhá ř. s.). Soud nepovažoval za nezbytné nařizovat jednání, neboť veškeré rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z obsahu správního spisu. Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

III. Skutková zjištění ze správního spisu

9. Ze správního spisu zjistil soud následující relevantní skutečnosti:
10. Správní orgán I. stupně obdržel dne 26. 6. 2017 oznámení o podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, který měl spáchat blíže nezjištěný řidič tím, že dne 23. 6. 2017 v 7:14 hodin v obci Miličín na silnici I/3 ve směru na Tábor řídil žalobcem provozované osobní vozidlo registrační značky X rychlostí nejméně 72 km.h⁻¹, čímž došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 22 km.h⁻¹. Žalobce byl dne 15. 11. 2017 vyzván k zaplacení částky 1 100 Kč a poučen o možnosti sdělit správnímu orgánu I. stupně údaje o totožnosti řidiče vozidla. Přílohou výzvy je protokol o měření průměrné rychlosti žalobcem provozovaného vozidla rychloměrem GEMVEL0019 s fotodokumentací tohoto vozidla. Součástí správního spisu je i ověřovací list k tomuto rychloměru.
11. Správní orgán I. stupně nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Usnesením ze dne 7. 5. 2018, sp. zn. 15279/2018/SD-ZJ, proto podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), projednávanou věc odložil.
12. Dne 12. 5. 2018 doručil správní orgán I. stupně žalobci příkaz, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jelikož jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, když se blíže nezjištěný řidič dopustil výše popsánoho překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor.
13. Správní orgán I. stupně poté žalobci oznámil, že se v řízení pokračuje. Dne 14. 6. 2018 žalobci doručil rozhodnutí, jímž ho uznal vinným ze spáchání výše popsánoho správního deliktu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, na jehož základě žalovaný rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání. Správní orgán I. stupně totiž žalobce nepoučil o právu žádat nařízení ústního jednání podle § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky.
14. Správní orgán I. následně žalobci oznámil, že s ohledem na povahu věci není nezbytné nařizovat ústní jednání. Zároveň žalobce poučil o právu žádat nařízení ústního jednání a o právu vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, ke způsobu jejich zjištění a možnosti navrhnout ve stanovené lhůtě jejich doplnění.
15. Žalobce nařízení ústního jednání nežádal, ani se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve stanovené lhůtě nevyjádřil a nenavrhoval jejich doplnění.

16. Správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno dne 23. 4. 2019. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které na výzvu správního orgánu I. stupně obsáhle doplnil. Žalobce argumentoval zejména tím, že měl být včas vyrozuměn o provádění důkazů mimo ústní jednání, a že správní orgán I. stupně nedostatečně hodnotil provedené důkazy.
17. Žalovaný napadeným rozhodnutím podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil část výroku prvostupňového rozhodnutí a ve zbytku ho podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil.

IV. Posouzení věci soudem

18. Soud předně konstatuje, že odpovědnost žalobce za přestupek (srov. § 112 odst. 1 větu první zákona o odpovědnosti za přestupky) provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu posoudil podle zákona účinného v době spáchání přestupku. Soud totiž se zřetelem ke všem ustanovením o podmínkách přestupkové odpovědnosti a trestu neshledal, že by byl pozdější zákon pro žalobce příznivější (srov. § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 větu druhou a odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky).
19. Při zjišťování skutkového stavu věci správní orgán I. stupně vycházel z oznámení o podezření ze spáchání přestupku a přiloženého protokolu o měření průměrné rychlosti vozidla s jeho fotodokumentací, ověřovacího listu předmětného rychloměru, výzvy ze dne 15. 11. 2017 a usnesení o odložení věci ze dne 7. 5. 2018 (viz str. 2 – 4 prvostupňového rozhodnutí). Uvedené listiny podle soudu poskytují dostatečný podklad pro skutkový závěr, že blíže nezjištěný řidič překročil dne 23. 6. 2017 v 7:14 hodin v obci Miličín na silnici I/3 ve směru na Tábor nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 22 km.h⁻¹. Jelikož žalobce na výzvu podle § 125h zákona o silničním provozu nereagoval, bylo s ním jakožto s provozovatelem vozidla zahájeno řízení o přestupku. V průběhu řízení byl žalobce řádně poučen o svém právu žádat nařízení ústního jednání podle § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky i o právu vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, ke způsobu jejich zjištění a možnosti navrhnout ve stanovené lhůtě jejich doplnění podle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce žádné z těchto práv nevyužil.
20. Za těchto okolností se soud ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nebylo nezbytné nařizovat ústní jednání (srov. § 49 odst. 1 větu první správního řádu a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, bod 23 a 24).
21. Otázkou, zda je nutno účastníka řízení vždy předem vyrozumět o provedení důkazu listinou a zda je třeba o tomto úkonu sepsat protokol, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016 – 53. Dospěl přitom k závěru, že důkaz listinou je „specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastníku řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení“ (zvýrazněno soudem). Provedením důkazu listinou mimo ústní jednání aniž by o tom byl vyhotoven protokol, tudíž správní orgány nezatížily řízení o přestupku procesní vadou, která by měla vliv na zákonnost jejich rozhodnutí.
22. K provedení dokazování došlo jednoduše tím, že předmětné listiny byly vloženy do správního spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016 – 53). V takovém případě nebyl správní orgán I. stupně povinen zvlášť vyrozumívát žalobce o provádění důkazů mimo ústní jednání podle § 51 odst. 2 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012 – 40). Plně postačovalo, pokud měl žalobce možnost seznámit se s těmito listinami nahlédnutím do spisu, o čemž byl řádně poučen podle § 36 odst. 3 správního řádu. Soud proto shledal skupinu žalobních námitek týkající se procesních pochybení při dokazování nedůvodnou.

23. Nutno zdůraznit, že v posuzované věci nebyl mimo ústní jednání prováděn žádný důkaz a kromě shora zmiňovaných listin nebyl užít žádný jiný důkazní prostředek (například výslech svědka, znalecký posudek nebo audiovizuální záznam). Z toho důvodu jsou četné odkazy žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu zcela irelevantní.
24. Soud považuje za vhodné uvést na pravou míru konstatování žalovaného, že správní orgán I. stupně „*nepřistoupil k provádění důkazů*“ (str. 7 napadeného rozhodnutí). Z uvedeného nelze v žádném případě činit závěr, že správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí bez jakéhokoliv dokazování. Jak bylo vysvětleno v odstavcích 21 až 22 výše, správní orgán I. stupně vycházel ze skutkového stavu zjištěného z listiny, které řádně založil do správního spisu, čímž jimi zároveň provedl dokazování.
25. Pokud jde o namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, soud konstatuje, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak mělo být správními orgány ve věci rozhodnuto, ani jak podrobně by mu mělo být napadené rozhodnutí odůvodněno. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro nesrozumitelnost nebo absenci důvodů skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75]. Takové vady však soud neshledal.
26. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nelze spatřovat v postupu žalovaného, který podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil část výroku prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný dospěl k závěru, že výrok prvostupňového rozhodnutí trpí formálními vadami, které lze zhojit v odvolacím řízení. Změna výroku prvostupňového rozhodnutí se přitom nedotkla merita věci, ani nebyla provedena v neprospěch žalobce (zákaz reformace *in peius* podle § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky). Žalovaný tento postup přezkoumatelným způsobem vysvětlil na str. 6 napadeného rozhodnutí a ve zbytku výrok prvostupňového rozhodnutí podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil. V tomto směru nelze žalovanému nic vytknout.
27. V posuzované věci žalovaný přiměřeným způsobem reagoval i na stěžejní odvolací námítka na str. 7 napadeného rozhodnutí. Soud zdůrazňuje, že správní orgány nemají povinnost reagovat na každou dílčí námitku účastníka a tu obsáhle vyvracet, což potvrzuje i konstantní judikatura (srov. zejména rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2019, č. j. 10 As 241/2019-36, bod 7, či ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 34). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž vyplývá, které důkazy správní orgán I. stupně v přestupkovém řízení shromáždil a k jakému skutkovému závěru na základě nich dospěl (viz str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí). Tímto žalovaný implicitně reagoval na velmi obecnou námitku žalobce týkající se hodnocení důkazů. Neobstojí tak tvrzení žalobce, že žalovaný opomněl předmětnou odvolací námitku vypořádat.

28. Pro úplnost soud podotýká, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Soud proto považuje napadené rozhodnutí za vnitřně souladné, srozumitelné a plně přezkoumatelné.

V. Závěr a náklady řízení

29. Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
30. Pouze pro úplnost soud znovu zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí (ve spojení s rozhodnutím prvostupňovým) přezkoumal toliko v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věty první s. ř. s.), proto nepřihlížel k případným vadám, jež nebyly v žalobě vůbec namítány a jež není povinen zkoumat z úřední povinnosti.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. října 2020

Mgr. Josef STRAKA, v. r.
samosoudce

